Ч. 158. Неділя 30 (17) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Конець літної сесиї. — Заяви пп. Міністрів про довіз арґентиньского мяса. — Політичні резолюциї польского Кола. — З Угорщини. — Справа марокканьска.

Після всякої імовірности літна сесия парляменту покінчить ся вже нині. Банкове предложене пішло передвчера до комісиї, заосмотрене бажанем палати, щоби до 24 годин всьо було готове і на вчерашнім засіданю палати оно появило ся до другого і третого читаня. Лишає ся ще внесене п. Зайца (с. д.) на обжаловане Бінерта III. за надужите §. 14-го і проґрама буде вичерпана.

В тім напрямі висказала ся також конференция клюбових голов, на котрій виринула згідна думка, щоби нинішне засідане було послідним сеї сесиї. На нинішнім засіданю почінчить ся дискусия дрогобицка і дебата над внесенем п. Зайца та будуть полагоджені запомогові внесеня.

В справі довозу арґентиньского мяса зложили на передвчерашнім засіданю пп. Міністри рільництва і торговлї слідуючі заяви. П. Міністер рільництва надіє ся зменшеня дорожні, коли попре ся рільництво і з'орґанізує ся ринки збуту. Імпорт мяса є средством, яке примінює з конечности. Міністер пригадує, що велика акция в цїля збільшеня і поправи стану худоби вже в повнім ходї. Централя для з'ужиткованя худоби у Відни причинить ся в сути річи до скорого розвязаня квестиї мясної апровізациї міст. Дуже значним поступом в тім напрямі є утворене і злука стоваришень спілок для збуту худоби в одно велике стоваришене для збуту худоби з обмеженою порукою в таких важних і рішаючих що до продукциї мяса краях, як Галичина і Буковина. Треба надіяти ся, що то нове галицке товариство розвяже також важну квестию заосмотрюваня міст в набіл. Стане ся се о стілько лекше, що віденьска централя з'ужиткованя худоби, під патронатом Загального Союза рільничих стоваришень, перемінить ся, як то було в пляні, в торговельне товариство. Є також намір, щоби галицкий Союз спілок для збуту худоби занимав ся постепенно битем худоби. В наслідок того переведе ся вибір родів мяса після децизиї поодиноких центрів консумциї в ріжних краях, і відповідні роди мяса, специяльно передні, будуть продавати в данім краю, через що улекшить ся раціональний і дешевший перевіз мяса замість доси практикованого способу, так що нераз приходило мясо до Відня без розбору, прямо цїла худоба в живім станї.

Міністер обговорював опісля потребу твореня великих ринків на годівельну і ужиткову худобу і подрібно представив намірені заряджения що до ріжних средств поживи, специяльно молока, а вкінци заявив, що коли консументи і продуценти получать ся, маючи на оці добро цїлого населеня, то намірена цїль з певностию буде осягнена.

Управитель міністерства торговлї др. Віккор Маттая вказував на те, що дорожня не є виключно австрийскою появою, не обмежає ся до средств поживи; цїни сирих материялів є також в дорозї до звишки. Здаєть ся, що з зростом населеня, житєвої стопи, з скорим розвитком промислу у всіх цивілїзованих краях дуже скоро зросло запотребоване сирих материялів, перевисшаючи продукцию. Бесїдник заповів на найблизшу будучність статистичні публїкациї про відношене цїн. Розглядаючи відношене дорожнї средств поживи, зауважив др. Маттая, що з огляду на сподїване сегорічне добре жниво нема обави перед дорожнею хлї-

---

Час спати!

(З французского — Фр. Коппе).

I.

Коли він був маленьким хлопцем, ще у тих добряг батьків, се була найприємнїйша хвиля дня.

Обід скінчив ся; мама постиравши церату подавала батькови чарочку, — він тілько сам один пив чорну каву, не через марнотратність і лакомство, але тому, що він мусів дуже до пізна сидїти при писаню. І коли добряга солодив свою каву, — розуміє ся одиїським кавальчиком цукру, — а вся сїм'я засїла довкола круглого стола, мама, сороклїтна жінка, ще сьвіжа, дивлячись неустанно на свого чоловіка ніжним і інтеліґентним поглядом вірного пса — приносила свій кошичок з роботою. Три сестри, одна від одної на рік старша, подібні до себе, непорочно гарні, в суконках з однакової материї і з гладко зачесаним волосєм, як дівчата без приданого, що не вийдуть замуж, — починали обрубляти хустинки. А він, хлопчиско, наймолодший, Венямінок, сидячи на кріслї, на підложеній Біблії Руайомона in quarto, клав палату з карт. В липню, підчас довгих днів, засьвічувано лямпу як лиш можна найпізнїйше, а через відчинене вікно видно було вечірне лїтне небо, покрите филями бурних хмар і дім Інвалїдів, цїлий покритий золотою лускою, в огнї заходу сонця.

Тому, що для травленя дуже зле писати зараз же після обіду, они балакали з батьком трохи, щоб опізнити сю хвилю, коли він сїдав до своєї вечірної роботи: переписуваня рахунків, по шість су за картку, для одного підприємця з кварталу. Бідний чоловік, з природи фантаст, з лїтерацким хистом, що колись ще в студентскій кватирі складав античні оди, стративши надію на аванс, зійшов на те, що переводив всї свої вечери на переписуваню технїчним жарґоном: „розібрано і направлено замок.... злагоджено колодку“ і т. д. і т. д. Але на хвилю він забував ся, балакаючи з жінкою і з доньками.

Було весело, бо якось в скромнім господарстві все йшло добре. Один купець із площі сьв. Сульпіция заявив найстаршій, високій Фанї, артистцї, котрої русяве, зачесане „по анґлїйски“ волосє було предметом мрій всїх учеників малярства з Salon-Corré, — свою охоту заплатити пятьдесять франків за єї пастелю з „Дївчини на зеленій подушцї“. Друга, Леонтина, „товкла“ по цїлих днях свій Menuet de Boccherini. А грубенька Люїза, наймолодша, думала рішучо тілько про кокетерию. Чи-ж не говорила, що як би так дістати ґратифікацию на 15 серпня, то хотїла-б собі справити капелюшок, подібний до сього, який она бачила у модистки при улицї де Бак.

— Люїзо, моя дитино, — казав батько — ти говориш про грушки на вербі!

Але мати думала про те серіозно. Як лише батько дістане ґратифікацию, то она вже намітила на Пті-сен-Тома вовняну материю, в добрім ґатунку і дуже широку „для вас, на зимові сукнї, мої панни“. І додавала поважно: „Се чиста вовна!“ так, як би бавовна нїколи не істнувала і як би через неї тисячі неґрів не терпіли кілька віків неволї.

Нараз — в покою була вже майже ніч — батько спостерігав, що його хлопчик засипляв схиливши голову на рамя, серед звалищ останної картяної палати.

— Ой, ой, — говорив весело добрий чоловічиско. — Ходить сон коло вікон.

Чудесна хвиля! Нїколи не забуде про неї хлопчиско, що тепер вже сивий. Мати брала його на руки і він почував тверду бороду батька і сьвіжі уста своїх сестер, що всї по черзї дотикали ся його сонного чола; потім з роскішним чутєм омлїваня він спускав головку на материно плече і чув невиразно лагідний голос — о! такий лагідний і повний ласки! — що шептав єму до уха: „А тепер час спатки!“

II.

Двацять лїт пізнїйше був він поетом невиданим ще, студиював римоване і тодї зробив прогульку на село зі своєю дорогою Марійкою, модисткою, подібною до мадонни Кореджія, тілько в анґлїйскім стилю.

Приїхавши, висївши з наймленого повоза і умістивши свій легкий клуночок в комнатї гостинницї, они обоє дуже сьміяли ся з патенту учителя фехтунку в рамках, з оранжевого цьвіту під кльошем, з великого як човен ліжка, з паперових тапетів, де повторяв ся без кінця набаб, що курив люльку на слоню. Коли-ж відчинили вікно, що виходило на село і побачили перед собою лїсну дорогу, вогку і зелену, що тяглась попід каштанами, сї Па-

ба. В Німеччині ціни мяса також пішли в гору, навіть може більше як у нас. В справі перевозу арґентиньского мяса бесідник не може нічого додати до заяви президента міністрів. І бесідник бажав би вказати на ту аномалію, що часто спроваджує ся мясо зза моря, а не користає ся, скілько можна з поблизьких жерел. Румунія в наслідок браку худоби не може покрити цілого признаного їй континґенту привозу мяса і після загальної думки також в найблизшій будучности она не може цілого континґенту покрити.

Тому наше правительство в порозуміню з угорским сформулувало вже услівя, під котрими буде можна спровадити сербске мясо поза обсягом континґенту, очевидно за оплатою автономічного цла 30 кор. за 100 клґр. Остаточного становища в сій справі ще не занято, бо єї здійстнене зависиме частинно від порозуміня з угорским правительством, а частинно від відповідних уступок Сербії в справі вивозу. Заявив вкінци, що правительство буде працювати над розвязкою справи дорожні.

На оногдашнім своїм засіданю Коло польске ухвалило таку резолюцию:

Коло польске опирає ся на проґрамі автономії краю. Коло держить ся своєї традицийної династичної і великодержавної політики. Приймаючи до відомости справоздане президиї з конференциї з президентом міністрів, коло польске висказує готовість попирати правительство, коли оно з'обовяже ся ушанувати національні права і автономічні прінціпи краю і вдоволити представлені єму дуже наглячі культурні і економічні потреби краю і коли в особенности зачне будову каналу між Краковом а границею Шлеска на области Затор-Самборек протягом 1911 р., а будову каналу Висла-Дністер забезпечить в термині, який постановить ся спільно. Наглячою потребою уважає коло польске також санацию краєвих фінансів і будову льокальних зелізниць.

Коло польске бажає сотвореня тревалої, опертої на союзах більшости в палаті послів, с проґрамою, яка обезпечувала би інтереси держави, країв і цілого населеня.

Коло бажає полагодженя міжнаціональних спорів в державі, головно довголітного спору між ческим і німецким народом. Для успішної служби для добра краю є безусловно конечне при незакаламученій згідности кола польского з краєвим соймом тревале співділане міністра для Галичини, намістника і маршалка, до яких коло відносить ся з довірєм. Гармонія тих всіх чинників є заразом условиною згідного і успішного управильненя польско-руских відносин на краєвім ґрунті в дусі справедливости і оправданих реальних потреб.

Опозиция в угорскім соймі, заохочена промовою ґр. Андрашого веде дальше обструкцию против войскових законів. Серед неї правительству з трудом удало ся перепхати нову войскову карну процедуру — але лише у войсковій комисиї, а від неї до ухвали в палаті послів ще далеко. Обструкціоністи надоївши собі відпустки і заміти до протоколу, взяли ся тепер на новий спосіб: внесеня і інтерпеляциї, над котрими до безконечности відбувають ся іменні голосованя. Між інтерпеляциями є одна в справі виданя Росиї двох российских дезертирів, Холєвки і Кафки, ще в 190р році виконали замах на одного з веркмайстрів в місті Заверцю, в Королівстві польскім і поутікали з засланя, на котре їх засуджено.

Новинки.

Львів, 29 липня 1911.

— **Загальні збори** „Руской краєвої спілки для хову дробу і кріликів стов. зар. з обм. пор. в Белзї“, відбудуть ся дня 13 серпня 1911 о годині 5 по полудни в Довжневі, в льокали розплодового Заведеня Спілки. Коли би в означений висше час не явило ся вимагане статутом число членів, то того самого дня о годині 5·30 відбудуть ся другі збори з тим самим порядком дневним і в тім самім льокали. — За раду стоваришеня о. В. Фартух, за дирекцию П. Гнатюк.

— **Пожар лісів.** До Петербурга доносять телеграфічно, що коло Владивостока вибух великий пожар лісів на просторі соток миль. Значна часть сего просторого ліса вже згоріла. Спека є там така велика, що тріскають від неї гранітові скали.

— **Величезний пожар у Відни.** Як ми вже доносили, передвчера о год 7·30 вечером вибух в магазинах дерева північної зелізниці пожар, ко-

---

рижане скрикнули з радости, і в своїм ентузиязмі з цілого серця цілували ся перед природою.

Два дни, два дни червневі, дуже горячі, наче в парни, кроплені короткими зливами, — они жили так, ходячи по лісї від рана до вечера, а ідучи спати лишали вікно на-пів відчинене, щоб їх збудили зяблики.

І они були такі щасливі, такі щасливі, що забували все своє минуле, і їм здавало ся, наче они все жили в сїй сільскій комнаті. Она в неї вносила чар інтімности, гарна бльондинка, що вернувши з збиточного проходу, кидала свою парасольку на покривало на ліжку і клала на кльош з оранжевими цьвітами свій кокетний капелюшик ґризетки.

Она була першою і одинокою, яку він так любив щиро, до непамяти. Лагідна мовчалива, повна любови, і така мила, з очима ніжно лукавими. Він дурів за нею, дурів від того запаху сьвіжости, яким віяло від неї, від тих дитячих слів, від ґримасиків єї уст, розсудних і поважних, коли була задумана. Она его любила так наївно і коли его не бачила два дни, то писала листи незграбним, невправним письмом, листи повні адорациї, повні чутя і ортоґрафічних помилок!

Вже від давна він укладав зробити сю прогульку, і давно не міг. Чому? Тому, що свобода рідка, а також і з причини того тяжкого ворога, гроший, яких все не дістає. Але вкінци они таки вибрались обоє одного гарного ранку. Они їли артишоки зі сосом в альтанці оброслій настурциями, пили „reginglet“, що драпає в горлї, спочивали на веретї, дуже білій і дуже твердій; потім бігали на випередки по ліску, де она збирала і їла ожини й суниці, а він, як який пастушок Теокріта, або субєкт зі склепу, вирізував ножиком свої букви і Марії на білій корі берези.

Але найприємнійша хвиля тих милих годин — хвиля, котрої згадка викличе спогади і в старости, в сорок чи пятьдесять літ, коли він буде волочити за собою палицю інваліда по піску Птіт Прованс, — була коло одинацятої години вечером, в передодень від'їзду.

З причини, що була сильна злива, они засиділись перед комином в кухни; він посушував свої грубі ловецкі черевики, она порядкувала вязанку пільних квіток, котру хотіла забрати до Парижа. Потім они пішли до своєї комнати, де ще пустували якийсь час, і сьміялись, чуючи, як в сали на долині господар гостинниці штигулькаючи на ногу замикав віконниці. Вкінци все загихло; дощ надстав, і они почули себе нараз окруженими великою тишиною і глубокою самотою села в ночи.

Не говорячи нічого она взяла одинокий лїхтар, поставила его на коминку перед темним і замазаним мухами зеркальцем, і розпочала свою нічну туалєту. Він спочивав у великім фотелю, заложивши ноги навхрест, і дивив ся на неї, занімівши від щастя й утоми.

І наче відгадуючи его гадки, она йшла сїдати єму на коліна, обіймала его своїми дрібними ручками, і дивлючись на него зблизенька своїми милими і лагідними очима, що на-пів замикались до сну, як розпещена дитина, що хоче, аби єї колисали, она говорила голосом слабим з утоми:

— А тепер час спатки!

III.

Нині він вже старий, — оповідач любовних історий, продавець мрій. Пятьдесять літ туй-туй, волосє наче попіл з молоком, зморщки в кутах очий, жолудок зіпсований, — камінь за плечима, як то кажуть.

Сего рана прокинувшись з гірким смаком в ротї, він прочитав оповіщене про похорон, і зразу не схотів іти на него. Іти за домовиною чоловіка, яким погорджував, — по що ся гіпокризия? Се був „товариш“, без сумнїву, — яке абсурдне слово! — але ледащо, запродавець. Він одначе не може жалуватись на него. Противно — без особистої користи, через уподобане тілько, сей дневникар показував єму все симпатию, від котрої він червонів, хвалив его тактовно і навіть горячо боронив в злих днях. Они не були приятелї, тим менше товариші, але подавали собі руки здибавшись припадком на улици, на „премієрах“. Отже він піде за похороном; він винен показати помершому сю чемність. І сего брудного і дощевого падолистового ранку він оголив ся і убрав ся завчасу, поснїдав на борзї — яйця не були сьвіжі, фі! — взяв фіякра, від якого заносило змоклим псом, і приїхав пізно до церкви, коли заупокійне богослужене було вже майже скінчене.

— „Portez... armes! Presentez... armes!“

І довбуш забубнив на похід.

Жовнїри? звідки? Ах! так, правда, на катафальку лежить гоноровий хрест. Той, кого ховали, найшов его колись в болотї політичної інтриґи, де нитки були так поплутані. І поет схиляючись підчас піднесеня сьвятих дарів, відчув стид за свою таку-ж червону стяжку.

Але коли вже прийшов, то й піде аж до кінця. Прощають небіщика. Він стає в ряді, кропить его сьваченою водою і вертає до свого фіякра; похід рушає в дорогу через передмісте під дрібним і холодним дощем. Опісля на цвинтари вічна, нужденна, жалібна комедия: люде, що цілу дорогу сьміялись зі вчорашного скандалу, роблять поважне або сумне лице і стають довкола отвореної могили; сьмішний оратор, що бреше як дентист, говорить про помершого в надії якоїсь рекля́ми; а в кутї сьвідоцтво доброї екзистенциї небіщика, — его любовниця ледащо неозначеного віку, для котрої жалоба служить наче стрій, а слези псують румянці на лици.

Досить вже з него, нервового чоловіка. Він предвиджує, що при виходї треба ще буде стискати нечесні руки, тому він висмикає ся перед кінцем і перекрадаючись поза величавим памятником — анонсом славного купця від новостей, утікає в пусту алею цвинтаря.

Дощ не паде вже; але се небо з барвою саджі, се листе мертве в болотї, сї дерева чорні, що скапують на гроби і сей вітер нездоровий, епідемистий — се все таке понуре.

Одинокий поет відчуває нараз невгамований біль. Він думає, що вже не молодий, що не здоров, що жите его непевне, і що нічого, зовсім нічого не варта его слава, котрої завидують „товариші“, слава паперова. Він собі думає, що як его вложать до землї незадовго, то все буде так само, як і для сего безчесного чоловіка: та сама войскова парада в церкві, такі самі рівнодушні люди у фіякрах, що розмавляють про свої дрібні справи, такий сам блазен в білій краватцї, що писує ся дурницями зі зворушенєм вандрівного актора, підчас коли добрий приятель закриває его парасолем.

І він так переповнений смутком і знеохотою, що хотів би вже зараз умерти, аби се вже раз скінчилось, скінчилось таки зараз. О, як тут мабуть добре спочивати!

І у вітрі, що гуде і плаче, гойдаючи тисами, він наче чує відповідь на своє страшне бажане — слова, що нагадують єму чудові хвилї его житя, слова, які тільки чув від найдорожшої матери і від наймилїйшої дівчини:

„А тепер час спатки!“

трий в короткім часї обхопив величезний простір. Маґазини містять ся на просторі між піввічним і північно-західним двірцем. Пожежа шаліла на просторі 35.000 м². Огонь підложив видалений зі служби диюрніст, котрий сам зголосив ся на полїцию. На місце пожежі вирушили всї пожарні сторожі Відня. Сторожі були безсильнї супротив величезної пожежі і обмежали ся лише до забезпеченя сусїдних будинків, а головно маґазинів вугля і нафти. Полїция і войско стерегли улиць, що окружають маґазини, котрі здебільша є власностию приватних фірм. Луну видно було здалека. Диюрніст, що підложив огонь, зве ся Франц Шопек, має 34 лїт і уродив ся в Бялїй, де покінчив промислову школу. Пізнїйше був реставратором в Бельску. Єго задержано в арештї. Цїле місто до пізної ночи порушене було величезним пожаром зелїзничих маґазинів. Товпи видцїв, котрих стягнув алярм і величезна луна, залягали до пізної ночі місце катастрофи. Шкоди величезні. Їх оцїнюють на міліон кор.

— **Нумеровані склянки.** Угорский президент мінїстрів розіслав обіжник до всїх громад, дуже важний в огляду на публичне здоровлє. Ходить о охорону перед сухотами та иншими заразливими недугами і тому обіжник постановляє, що всї склянки по реставрациях і каварнях мають бути нумеровані, щоби недопустити до заміни склянок поодиноких гостий. — Публика приняла то зарядженє дуже прихильно.

— **Одинока вистава**, котра дала чистий дохід. Аж перед кількома днями обчислено чистий дохід з тамтогорічної ловецкої вистави у Відни. Чистий дохід з сеї вистави виносить 684.870 К і 36 с. Після бажаня предсїдателя сеї вистави кн. Фірстенберґа, дохід сей буде обернений на виховуюче заведенє для дїтий побережників і лїсничих під назвою „фондациї Цїсаря Франц Йосифа“.

— **Зелїзниця Белзець - Люблин.** З Замостя доносять, що росийске мінїстерство доріг затвердило проєкт будови з Томашева (коло Белзця) до Люблина. Були три проєкти побудованя сеї зелїзницї. Мінїстерияльне затверджене одержала лїнїя, що веде з Люблина через Бихаву, Туробин, Щебрешин, Зьвіринцї до Томашева.

— **Репертуар руского театру в Борщеві.** Саля „Народного Дому“. Початок о год. 8 вечером.

В недїлю дня 30 липня: „Дай серцю волю, заведе в неволю“, народний образ в 5 дїях зі співами і танцями М. Кропивницкого.

— **Стріли до поїзду.** Дня 14 с. м. упав до поспішного поїзду ч. 203, який їхав з Кракова, револьверовий стріл. Куля ранила легко кондуктора в руку. Другий подібний замах на той самий поїзд лучив ся дня 19 с. м. коло Городка. З бравнїнґа вистрілив хтось до реставрацийного воза, в котрім сидїли між иншими пп. В. Яновский, будівничий зі Львова, та зелїзничі урядники Волянський і Лєфлєр. Куля перебила шибу і перелетїла над головою п. Яновского, але на щастє не скалїчила нїкого. Кулю найдено відтак на долівцї.

— **Крадїж серен.** Жандармерия в Щирци увязнила сими днями Василя Василишиного, налогового злодія, який від довшого часу викрадав з лїсів п. Ґ. Торосевичової в Бродках серни. Він стріляв їх або убивав їх в инший спосіб навіть тодї, коли закон хоронив ті зьвірята. Випихав ними мішки і вивозив до міста, де продавав за безцїн жидам. Оногди єго зловлено з чотирма мішками, в яких було 16 серен.

Телеґрами.

Відень 29 липня. Дорожняна комісия полагодила вчера придїлені їй внесеня в справі дорожні мяса. Принято 25 голосами против 19 внесенє п. Раймана о візванє правительства, щоби дозволило на довіз із заграницї холодженого мяся заморского без обмеженя що до часу і скількости і не оглядаючи ся на спротивленє угорского правительства.

Відень 29 липня. Комісия посольскої ненарушимости вибрала предсїдателем п. Буквая, ветеринарийна п. Котляржа, комісия належитостий п. Чайковского.

Відень 29 липня. Вчера мало коло польске засїданє, котре дотикало переговорів кола з президентів бар. Ґавчем. Наради були довірочні.

Льондон 29 липня. По дуже коротких нарадах палата послів приймила буджет мінїстерства справ заграничних і покінчила лїтну сесию. Мінїстер Ґрей заявив в справі перскій, що Анґлїя поки що може лиш слїдити хід подій. На случай потреби правительство рішить ся на відповідні зарядженя.

Цїна збіжа У Львові.

дня 25-го липня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·50	до	11 75
Жито	8·20	„	8·40
Овес	9·—	„	9 25
Ячмінь пашний	7·50	„	8·—
Ячмінь бровариий	—·—	„	—·—
Ріпак	13·—	„	13·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·75	„	13 25
Вика	8 50	„	9 25
Бобак	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	160·—	„	170 —
Конюшина червона	75·—	„	80·—
Конюшина біла	95·—	„	100·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в падорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гро незвичайно складна і вправляє знаменито думанє і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, як другі в сьвітї,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

„Закон ловецкий“

брошуру на часї і для всїх потрібну, замовляйте по цїнї 80 с. враз з пересилкою у накладника І. Мойсейовича, ул. Осолиньских ч. 11.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**^{22}, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1**^{30}, **2**, 5·48, 7^{15}†) **8**·25, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6**^{26}, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·45, **2**·30§), **2**·45, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·16.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2**·18, 8·48, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·20, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·35.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6^{00}.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

„Olla“ фабрика ґуми Відень II/476, Praterstrasse 57. Можна набути у всіх аптиках і ліпших дроґериях. — Поручає звиш 2000 лікарів. 8—30

Інсерати
до
„Народної Часописи“
і **Gazet-и Lwowsko-ї**
принимає
Аґенция дневників
Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Ґавсмана ч. 9.

Михайло Скірка
римар і сідельник
у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає
богатий вибір сідел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всілякі вироби зі шкіри.

Ціни приступні.

КОЖДА ЖЕНЩИНА,
котра МОДНО убирає ся, не дасть ся намовити, щоби то купила, що еї яко модне показують, лише пересьвідчивши ся, замавляє найновійші взори францускі і анґлійскі, котрі одержить дармо і оплачено від фірми

Братя Крейцар
Ткальня полотна і найбільший дім спілковий
в Добрушці число II Чехи.

Поручає ся дуже добре купно:
1 штука доброго рунбурского полотна на сорочки 20 мет. К 11.
1 штука дуже доброї веби на ліпше біле 20 м. К 18.
1 штука дуже доброго шифону на ліпше біле 20 м. К 16.
6 простирал без шву білих, добрий ґатунок, 150/200 цм. К 14.
30 метрів сортованих решток зефіру, флянелї і білого товару К 18.
Без жадного ризика! Невідповідний товар беремо назад.

Ст. Соколовского
Головне бюро дневників
і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.